

Proloog

Eén, twee, drie, vier... Ik tel mijn stappen. Vijf, zes, zeven, acht. Mijn ademhaling versnelt. Horten en stoten. De adrenaline giert door mijn lijf. De ontknoping is dichterbij. Ik heb eindelijk duidelijk hoe het zit. Het moment waar ik op gewacht heb. Afrekenen. Ik zie het kristalhelder. Het is me afgenomen, als ik het niet krijg dan krijgt niemand het. Vrijheid. Mijn leven. Mijn kostbaarste bezit. Er is geen weg meer terug. Vandaag moet het gebeuren. Ik voel het koude metaal van het wapen in mijn handpalm. Ik voel me springlevend. Vandaag ben ik de baas en neem ik het heft in eigen handen. Het is genoeg geweest. Als niemand voor me opkomt, doe ik het zelf.

Ik kijk om me heen. Plots zie ik je staan. En dan reik ik naar mijn wapen. Negen, tien, elf... De rest komt vanzelf. Hier heb ik op gewacht. It's showtime.

H e n r y

Henry Smith stopte voor het gebouw en zuchtte diep. Hij nam het futuristische pand met de hoge, spiegelende ramen in zich op en beseftte des te meer hoe fijn hij deze plek altijd gevonden had.

Sinds enkele jaren was hij werkzaam als teamleider van de luchthavenbeveiliging van Busbury Airport, een middelgroot internationaal vliegveld, in het zuiden van het land. Busbury bestond inmiddels al twintig jaar en was vooral de laatste jaren flink uitgebreid, met nieuwe landingsbanen en bijbehorende gates.

Vliegen was een luxe die mensen zich blijkbaar nog steeds konden veroorloven.

Vooral het vernieuwen van de centrale vertrekhal, twee jaar terug, had veel goeds gedaan voor het aanzicht van de luchthaven, de hal was niet langer zo gedateerd als deze voor de vernieuwing was.

Henry was in zijn latere tienerjaren begonnen bij Busbury als stagiaire bij de luchthavenbeveiliging en daarna verder opgeklommen.

Hij was nu teamleider van een groep luchthavenbeveiligers. Toen hij gevraagd werd voor deze functie was hij voor het eerst in zijn leven trots op zichzelf. Dit gevoel had hij niet eerder gehad, zeker niet in zijn jeugd.

Er hing altijd een gemoedelijke werksfeer op Busbury en hij was blij dat hij onderdeel mocht zijn van deze omgeving.

Toch voelde het deze keer beladen om hier te zijn.